

Ceremoniální dělicí čára

v Adventistické historii

Adrian Ebens

Ceremoniální dělicí čára

Adrian Ebens

Vytištěno
Služebností Maranatha Media

MARANATHA
M E D I A

Maranathamedia.cz

Listopad 2015

Do češtiny přeložila Mantarey v prosinci 2017

Aktualizováno podle originální verze ze srpna 2018

Veškeré biblické verše citovány z Českého studijního překladu dostupného z SOB na www.obohu.cz, není-li uvedeno jinak.

České znění citátů z díla E. G. Whiteové převzato z elektronické podoby dostupné na <https://egw writings.org/> od organizace Publikace Ellen G. Whiteové, případně samizdat, anebo vlastní dílo.

Mnoho lidí koumá nad dopisem Ellen Whiteové, který byl určen její snaše, Mary Whiteové v roce 1882

Mary, pokud mi můžeš opatřit krabici dobrých sledů, čerstvých, udělej to prosím. Ty, co posledně donesl Willie, jsou trpké a staré. Pokud můžeš koupit konzervy, například půl tuctu konzerv dobrých rajčat, udělej to prosím. Budeme je potřebovat. Pokud můžeš pořídit několik konzerv dobrých ústřic, udělej to. (Dopis 16, 1882, s datem 31. květen, 1882, z Healdsburgu, v Kalifornii)

Jak se mohla Ellen Whiteová dožadovat ústřic v roce 1882, když je dnes považujeme za nečisté? Může být také moc překvapivé zjistit, že Ellen Whiteová se úplně nevzdala masa, a to až do roku 1894.

Od doby táborového shromáždění v Brightonu [Leden, 1894] jsem ze svého stolu maso docela vyloučila. Je samozřejmé, že ať jsem doma nebo v cizině, nic takového se nepožije v mé rodině nebo nepřijde na můj stůl. O této věci jsem za noční doby mnoho přemýšlela. Dopis 76, 1894; Rady o výživě a pokrmech, str. 488

Je důležité si uvědomit, že adventisté přešli z amerického protestantismu a pevně věřili, že zákony ze Starého zákona týkající se zdraví jsou součástí tzv. ceremoniálního zákona a tudíž nejsou použitelné na evangelijní dispensaci (časové období po kříži). Mnoho adventistů překvapí zjištění, že James White obhajoval konzumaci vepřového následujícím způsobem:

Někteří naši dobří bratři jsou znepokojeni, pokud jde o požívání masa z prasete, a velmi málo jich od něj úplně upustilo, myslíc si, že Bible zakazuje jeho požívání. Neprotestujeme proti zřeknutí se požívání masa prasete, pokud se tak děje ze správných důvodů. Myslíme, že v případě příliš volného a hojného požívání masa - jakož i jiných zvířecích pokrmů, z čehož dokonce mnozí naši bratři v přítomné pravdě nejsou bez viny - se tu jedná o hřích; neboť se tím zahlcuje a otupuje mysl a v mnoha případech narušuje

tělesná konstituce; ale v žádném případě nevěříme, že Bible vyučuje tomu, že v dispensaci evangelia (neboli časovém období po kříži) jeho korektní užívání je hříchem. James White, Present Truth, 4. listopad, 1850

James White následuje typickou protestantskou obhajobu vepřového a používá k tomu vidění Petrovo ve Skutcích kap. 10.

Ale Nový zákon je nahony vzdálen od vyučování, že požívání vepřového masa je špatné, a že dává dobré svědectví toho, že není zakázáno. Nejdřív si vezměte případ apoštola Petra, když se ho Bůh chystal vyslat, aby kázal pohanům. Jeho židovské názory a pocity ve vztahu k obyčejným a nečistým zvířatům, která neměla rozdělené kopyto a přežvykovala, viz. Lev. 11xi, muselo být nejdříve odstraněno, než mohl pochopit, že Bůh nikomu nestraní. Present Truth 4. listopad, 1850.

James White přisuzuje Petřův odpor k požívání nečistých zvířat jeho Židovským názorům a pocitům. James o něco dále v článku pokračuje.

Jistě, v tom vidění byla prasata. Náhlé zjevení se těchto zvířat nepochybně zjiřilo Petrovy židovské pocity a předsudky, protože považoval mnohé z nich za "NEČISTÉ." V tu chvíli se mu ozval hlas: "Vstaň, Petře, zabij a jez." Ale Petr řekl, "Ne, Pane; nikdy jsem nepozřel nic, co je posvrněné nebo NEČISTÉ." Tato vize a s ní spojené okolnosti zbavily apoštola jeho povýšeneckých pocitů, a otevřely mu cestu, aby kázal a jedl spolu s pohany. Present Truth 4. listopad, 1850.

V závěru James White důrazně vyhlásil:

Někteří naši dobří bratři přidali "prasečí maso" na seznam věcí zakázaných Duchem svatým a tito apoštolové a starší se shromáždili v Jeruzalémě. Ale cítíme se povoláni protestovat proti takovému postupu, protože je v rozporu s prostým učením svatých písem. Máme uložit na učedníky větší "břímě", než se to zdálo vhodné pro Ducha svatého a svatým apoštolům našeho Pána Ježíše Krista? Chraň Bůh. Jejich rozhodnutí bylo správné, urovnalo pro ně tuto otázku a bylo důvodem k radosti mezi těmi

sbory, a pro nás by to navždy mělo vyřešit tuto otázku. Present Truth 4. listopad, 1850.

Naštěstí, James Whiteovo rozdělení mravního a ceremoniálního zákona, které mělo *navždy vyřešit otázku* konzumace vepřového, bude zpochybněno. Když o osm let později Ellen Whiteová varovala jednoho svého bratra, který z otázky konzumace vepřového dělal zkoušku společenství, tak rovněž vyjádřila možnost, že může existovat světlo ve vystříhání se vepřového, ale že toto světlo bude objeveno či vyjeveno více než jen jedné osobě.

Viděla jsem, že vaše náhledy o vepřovém mase by nevyvolaly pohoršení, kdybyste je ponechali sami pro sebe, ale ve svém úsudku a mínění udělali jste z této otázky zkušební kámen a vaše činy jasně ukazují vaši víru v této záležitosti. Žádá-li Bůh od svého lidu, aby se zřekl vepřového masa, přesvědčí jej o tom. Je právě tak ochoten ukázat svým poctivým dítkám jejich povinnost, jako jí je i ochoten ukázat individuum, na které nevrátil brímě svého díla. Je-li povinností církve zdržet se vepřového masa, odhalí to Bůh více duším než jedné nebo dvěma. Naučí svoji církev její povinnosti. IT 206,207

Když čtete toto svědectví Ellen Whiteové v 1. svazku Svědectví pro církve, objevíte tuto poznámku od Jamese Whitea, která byla přidána po roce 1863.

Toto pozoruhodné svědectví bylo napsáno 21. října 1858, téměř pět let před velkým viděním roku 1863, ve kterém bylo dáno světlo o zdravotní reformě. Když nadešel pravý čas, byl tento předmět tak podán, že strhl všechny lid. Jak zázračné je vedení a dobrota Boží! Dnes by mohlo být stejně špatné vecpat otázku mléka, soli a cukru, jak tomu bylo s otázkou vepřového v roce 1858.-- J.W., pozn. k druhému vydání. Poznámka pod čarou na str. 206 prvního svazku Svědectví pro církve.

Po vidění Ellen Whiteové v roce 1863 ohledně zdraví se adventisté začali dívat na otázku vepřového masa odlišně. Někteří spíše začali

spojovat zdravotní zákony v Mojžíšově zákonu s mravními principy než s ceremoniálními závazky, které skončily na kříži.

Dr. Adam Clarke jednou řekl, že kdyby měl obětovat ďáblu zápalnou oběť, zvolil by prase naplněné tabákem. A když by byl požádán o modlitbu před hostinou, použil by tato slova: "Pane, požehnej tenhle chléb, tuto zeleninu a tohle ovoce; a jestliže můžeš požehnat skrz to evangelium, co jsi proklel v zákoně, požehnej tohle tělo prasete." Bůh řekl o mase z vepře za dnů Mojžíše: "Je pro tebe nečisté." Jaká změna mohla nastat, která jej očistila a udělala z něj vhodný pokrm pro křesťany? Změnil Bůh svůj názor? Změnil se člověk natolik, že co bylo kdysi nečistým pokrmem pro Hebrejce, stalo se pro křesťany čistým? Nebo nastala změna v přirozenosti vepře? Přinesla změna od Židovské dispenzace (časového období) zlepšení v přirozenosti vepřů? Způsobila smrt Božího Syna posvěcení vepře? A přináší svoboda celosvětové proklamace slavného evangelia Ježíše Krista svobodu křesťanům, aby požívali ty věci, jejichž požívání bylo pro Hebrejce ohavností? James White, The Health Reformer 1. Leden, 1872

VEPŘOVÉ → VEPŘOVÉ

**Ceremoniální
zákon**

**Mravní
zákon**

V prohlášení výše vidíme, že James White přesunul otázku konzumace vepřového přes onu dělicí čáru, která se nachází mezi ceremoniálním a mravním zákonem. Již nebylo obřadním znakem rozeznat Žida od pohana, ale teď to bylo vnímáno jako mravní princip zdraví, který neskončil na kříži. V tom předchozím článku stejného výtisku *Zdravotního reformátora (Health Reformer)* je učiněno spojení k rozdílu mezi čistým a nečistým za dnů Noeho.

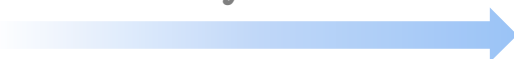
A Bůh, v nekonečné toleranci a lítosti, aby se nezničili ve svém reptání a ve svém rebelství, dovolil jim používat jako jídlo ta méně divoká ze svých živých zvířat. Ta nazval "čistými;" a v nekonečné lásce a moudrosti zakázal požívání těch více škodlivějších. Tato nazval "nečistými." A kéž je pamatováno, že tento rozdíl mezi čistými a nečistými zvířaty není židovský. Pochází již ze dnů patriarchy Noeho, Gen. 7:2, téměř tisíc let před Mojžíšem. James White, Zdravotní reformátor (The Heath Reformer) 1. Leden 1872

Noe

Mojžíš

Nový Zákon

Čisté-Nečisté

Aby tohle nějaký Protestant udělal, byl to odvážný krok. Vidíme zde jasné uznání mravních principů v Mojžíšově zákoně. Samozřejmě, nějaký čas trvalo, než se změnilo zvyklosti a než lidé přesně poznali, jaké položky to zahrnuje, tudíž ještě v roce 1882 Ellen Whiteová používá ústřice. Přesto tato otázka byla nadále nejasná a to kvůli přetrvávajícímu zmatku ohledně dvou smluv. Protestanté typicky vnímají období Nového zákona jako samostatné a oddělené období osvobozené od Mojžíšova zákona, který je vnímán jako jeho otroctví. Neboli tzv. Stará smlouva, která existovala do času kříže, je předobrazem Nového zákona (či smlouvy), který následuje po ní. Tento vzorec myšlení bránil mnoha adventistům spatřit mnoho požehnání v Mojžíšově zákonu.

Vidění Ellen Whiteové v roce 1863 v kombinaci se zdravotními přesvědčeními mužů jako Joseph Bates a Stephen Haskell pomohla posunout vnímání Mojžíšova zákona týkajícího se čistého a nečistého masa na mravní, spíše než ceremoniální otázku.

Byli tam však někteří adventističtí průkopníci, kteří vnímali důsledky přijetí Levitských zákonů Mojžíšových jakožto mravního principu a varovali Adventisty.

Domníváme se, že je lepší důvod, na kterém bychom mohli spočinout [zákaz vepřového masa] než ceremoniální zákon té bývalé dispensace, protože když přijmeme, že tento zákon je i nadále závazný, musíme jej přijmout celý, a pak bychom si naložili mnohem více, než jsme schopni zvládnout. Uriah Smith, "Masa čistá a nečistá," Review and Herald, 3. červenec, 1883

Pokud bychom se odvolávali na Mojžíšův zákon jako důvod, proč nejíst vepřové, pak přirozeně v zákonu Mojžíše můžeme nalézt více věcí, o kterých lze tvrdit, že mají mravní, spíše než ceremoniální základ. Uriáš Smith spokojeně argumentoval proti konzumaci vepřového popisováním zdravotních výhod, ale nechtěl se otevřít vůči přirozenému logickému pokroku přijetí skutečnosti, že Mojžíšův zákon má mravní principy, které platí i dnes.

Další kritická oblast, kde se odvolávalo na zákon Mojžíše ohledně bohoslužby, bylo načasování soboty (Šabatu). Nejen, že se průkopníci odvolávali na Mojžíšův zákon, aby na otázky odpověděli, ale také andělé sledovali tento proces.

Paní Whiteové bylo ve dvou viděních zjeveno něco, co se týkalo času zahájení soboty. První vize byla v roce 1847, v Topshamu, Me. V této vizi ji bylo zjeveno, že zahajovat sobotu při východu slunce je špatné. Pak slyšela anděla zopakovat tato slova, "Od večera až do večera budete zachovávat svoji sobotu." Uriáš Smith, Vidění Ellen Whiteové, str. 90.

Objevily se totiž různé myšlenky o tom, kdy zahajovat sobotu. Někteří učili, že východ slunce je správný čas, jiní zase tvrdili, že 18 hodin je ten správný čas. Ellen Whiteová obdržela vizi, která měla napravit tu nesprávnou myšlenku, že sobota (šabat) začíná úsvitem. Tuto informaci poskytl Ellen Whiteové anděl, když citoval Leviticus 23:32. Co je významné na tom, že tenhle anděl použil právě tuto pasáž, je skutečnost, že ona se vztahuje na výroční svátek Dne smíření a ne na týdenní sobotu.

Lev 23:27-32 Desátého dne toho sedmého měsíce bude den smíření: Budete mít svaté shromáždění; budete pokořovat své duše a přinesete Hospodinu ohnivě oběti. (28) Právě toho dne nebudete dělat žádnou práci,

neboť je to den smíření, aby za vás byl vykonán obřad smíření před Hospodinem, vaším Bohem. (29) Neboť kdokoliv by se nepokořil právě toho dne, bude vyhlazen ze svého lidu. (30) Kdokoliv by dělal jakoukoliv práci právě v ten den, toho odstraním zprostřed jeho lidu. (31) Nebudete dělat žádnou práci: To je věčné ustanovení pro vaše generace ve všech vašich sídlech. (32) Je to pro vás nejsvětější sobota; budete pokořovat své duše. Večer devátého dne toho měsíce, od večera až do večera budete zachovávat svoji sobotu.

Proto, aby ten anděl mohl na Šabat aplikovat pasáž týkající se svátku Dne smíření, tak to musí znamenat, že existuje nějaké spojení mezi sobotou týdenní a tou sobotou ze svátku Dne smíření. Neexistuje žádný text, který by nám říkal, že musíme dodržovat týdenní sobotu od *večera do večera*. Tohle se dozvídáme pouze skrze svátek Dne smíření. Neboli, zákon Mojžíše byl znovu použit k podpoře doktrinálních bodů, akorát tentokrát to byl jistý anděl z nebes, který tak učinil.

Ten samý proces nastal ve spojení s desátkou. Desátku se původně říkalo „systematická benevolence (shovívavost)“ neboli „sestra betsy“ (orig. Sister betsy), aby se zabránilo používání slova, jež se nalézá ve Starém zákoně, i když se jednalo o totéž. Průkopníkům se zkrátka slovo „desátek“ nelíbilo, protože se chtěli vyhnout obviněním ze zákoničení nebo že ze zákona vytahovali něco, co již nebylo závazné. Pokud by měli otevřeně přijmout určité aspekty Mojžíšova zákona, nevyhnutelně by čelili této otázce: Bylo tam ještě něco dalšího, na co zapomněli, a co by Bůh mohl chtít, aby se k tomu vrátili?

Přišlo to ze zdánlivě nesouvisejícího úhlu, když E. J. Waggoner začal v roce 1888 s nadšením hlásat, že zaslíbení evangelia učiněná Abrahamovi jsou ta samá, která byla dána i nám.

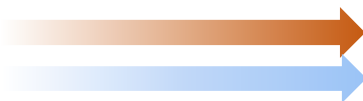
*O 9 hod. ranní starší Waggoner pokračuje v lekcích o zákonu a evangeliu. Probírané Písmo byla patnáctá kapitola Skutků a druhá a třetí kapitola Galatským, porovnávána s Římanům 4 a dalšími pasážemi z Římanům. Jeho cílem bylo ukázat, že bodem sporu bylo ospravedlnění vírou v Krista, jehož víra je nám přisuzována jako Abrahamovi, za spravedlnost. **Smlouva a***

zaslíbení Abrahámovi jsou tou smlouvou a zaslíbením nám. “Zápis třetího dne,” Denní Bulletin z Generální konference (21. říjen, 1888)

Naznačování, že pokud se týká smluv, tak ta zaslíbení daná Abrahámovi jsou stejná jako ta, jež byla dána nám, to otřáslu základy od protestantismu odvozeného adventistického myšlení. Místo, aby byla ta Stará smlouva pouze předobrazem (typem) ukazujícím kupředu na Novou smlouvu v době Krista, tak Waggoner tvrdil, že Nová smlouva ve skutečnosti existovala a fungovala ve Starém zákoně. Začal vyučovat, že Stará a Nová smlouva byly stavy srdce jednotlivce neboli zkušenosti, které obě existovaly jak před křížem, tak i po kříži.

Kříž

Zkušenost Staré smlouvy Zkušenost Nové smlouvy

Stará a Nová smlouva, které se chápou jako stav srdce jednotlivce byla drobnou nuancí, kterou raní průkopníci přehlédli. Obě tyto zkušenosti dvou smluv byly dvěma paralelními dispenzacemi (časovými obdobími), které se projevovaly souběžně ve Starém zákoně a v Novém zákoně. Stará smlouva a Nová smlouva jsou dvě rozdílné zkušenosti, které běží po dvou paralelních tratích od časů Kaina a Ábela, až do znamení šelmy a Boží pečeti, o nichž se mluví v knize Zjevení. Paul Penno, Kalvárie na Sinaji (Calvary at Sinai), 2003, strana 6

Tento nový Waggonerův důraz způsobil, že někteří adventisté se vrátili zpátky do Starého zákona a uviděli tam věčné evangelium odhalující věčnou a stálou Boží lásku. Tento důraz se začal odrážet i ve spisech Ellen Whiteové. V nové knize *Patriarchové a proroci* z roku 1890, prohlásila ohledně nečistého masa toto.

Zákaz andělův se týkal všeho "nečistého". Rozdíl mezi čistými a nečistými druhy potravin neměl smysl pouze obřadní a nebyl určen jen nahodile, nýbrž vycházel ze zdravotnických zásad. Zachování těchto zásad vděčí židovský národ ve značné míře za podivuhodnou životnost, jíž se po tisíciletí vyznačuje. Zásada střídmosti se nevztahuje pouze na požívání lihových nápojů, jde mnohem dále. Požívání dráždivých a nestravitelných jídel je často rovněž zdraví škodlivé a v mnoha případech vede ke vzniku pijáctví. Prává střídmost na nás požaduje, abychom se zdržovali všeho škodlivého a moudře užívali toho, co je zdraví prospěšné. PP 563.

Waggonerova učení způsobila, že se Ellen Whiteová a jiní, dívali odlišně na principy, které existovaly ve Starém zákoně. Pokud Nová smlouva existovala a fungovala ve Starém zákoně, je potom možné, že ve skutečnosti se mnoho principů z Mojžíšova zákona nachází i v Nové

smlouvě? Ellen podala tohle úžasné prohlášení ve stejném vydání knihy *Patriarchové a proroci*

*Nesvěřil však své předpisy toliko paměti svého národa, který tak snadno zapomínal na jeho požadavky, nýbrž je napsal na kamenné desky. Zákon zabránil Izraeli, aby mohl mísit pohanské tradice s posvátnými předpisy Božími a plést si požadavky Boží s ustanoveními a mravy, které se vytvořily mezi lidmi. Bůh se však nespokojil s tím, že jim dal předpisy Desatera. Národ již ukázal, jak snadno se nechá svést na scestí, že Bůh ho nemůže ponechat napospas všemu pokušení. **Mojžíš dostal rozkaz, aby zapsal práva a zákony (ustanovení a nařízení), jež Bůh nařídil, v nichž budou přesné pokyny, co se od lidu vyžaduje. Pokyny se týkaly povinnosti člověka k Bohu, člověka k člověku a Hebreje k cizinci a bylo to vlastně rozvedení zásad desatera přikázání, podaných takovým způsobem, aby jim každý porozuměl.** Jejich smyslem bylo střežit posvátnost deseti předpisů, vyrytých do kamenných desek. PP 364.1*

Naznačovat, že Mojžíšovy zápisy s jeho podrobnými pokyny bylo pouze zdůrazněných Deset přikázání, bylo takovým odklonem od staletí protestantských myšlenek, že vám zkrátka spadne čelist. Přesto to bylo právě toto světlo pocházející z poselství z roku 1888 týkající se smluv, které pohánělo tuto revoluci.

Tohle jistě stavělo muže - jako byl Uriáš Smith - do pozice, kdy měli ve svých rukou více, než dokázali zvládnout či unést. Spíše než aby přijal světlo pravdy a akceptoval, že věčné Boží evangelium existovalo od počátku světa, on, Butler a další se vzepřeli světlu, které by jim umožnilo dodržovat všechna Boží přikázání skrze Ježíšovu víru.

V roce 1890 obdržela Ellen Whiteová nebeskou návštěvu, která měla objasnit záležitost týkající se smluv, jak o nich učil Waggoner. Brzy poté napsala Uriáši Smithovi:

Minulou noc mi bylo ukázáno, že důkazy o smlouvách jsou jasné a přesvědčivé. Ty [Uriáši Smithi], bratr B, bratr C, a ostatní, marníte vaše badatelské síly pro nic, abyste vytvořili stanovisko o smlouvách, které by se

lišilo od stanoviska prezentovaného bratrem [E. J.] Waggonerem. Dopis 59, 1890, str. 6. (pro Uriáše Smithe, 8. březen, 1890.)

Byla to tato „pudová“ reakce církevních vedoucích na Waggonerovo poselství – projevená ve sporu ohledně tohoto tématu v listu Galatským – co přimělo Ellen Whiteovou uvědomit si, že církev zaujala špatný postoj k Zákonu.

Nepřechováním Kristova Ducha, zaujímání nesprávných stanovisek ve sporu nad zákonem v Galatským - otázce, kterou mnozí před zaujetím nesprávného stanoviska plně nepochopili - utrpěla církev smutnou ztrátu. E. G. Whiteová, Zápis v deníku, 27. únor, 1891. EGW 1888, p. 894. Důraz byl přidán.

Byla to tato srozumitelnost ohledně smluv a zákona, která nakonec pomohla Ellen Whiteové vzdát se pokrmů z masa v roce 1894, tedy více než 30 let po onom velkém vidění na téma zdraví? Načasování je skutečně zajímavé.

S tímto novým - po roce 1888 - chápáním Nové smlouvy, jež existuje ve Starém zákoně, Ellen Whiteová nadále pokračovala s úžasnými prohlášeními.

Mojžíšova slova k Izraeli ohledně ustanovení a soudů Páně jsou také Božím slovem i pro nás; on říká: " Zachovávejte a plňte je, protože to je vaše moudrost a vaše rozumnost před očima národů, které když uslyší všechna tato ustanovení, řeknou: Tento velký národ je vskutku moudrý a rozumný lid. ST 21. březen, 1895.

Ellen Whiteová cituje Deuteronomium 4:6 a říká nám, proč bychom měli tyto věci studovat a dodržovat je. Je však nemožné přijmout tato prohlášení v tom typicky protestantském chápání smluv. Nedávají vůbec žádný smysl, a proto Adventistická církev zakolísala a zastavila se v cestě k dodržování všech Božích přikázání Ježíšovou vírou.

Pokračujíc v tomto tématu o Mojžíšově zákonu, který pro nás obsahuje mnoho vzácných zásad, v roce 1905 napsala:

Závěrečná slova Malachiáše jsou proroctvím týkajícím se díla, které je třeba udělat při přípravě na první a druhý příchod Krista. Toto proroctví je uvedeno s výstrahou, " Pamatujte na zákon mého otroka Mojžíše, který jsem mu dal na Chorébu, ustanovení a nařízení pro celý Izrael." {SW, 21. březen, 1905 par. 1}

Ve světle poselství z roku 1888 o smlouvách, jaké další zásady v Mojžíšově zákoně mohou přestoupit onu dělicí čáru mezi ceremoniálním a mravním zákonem, kterou vytvořily padlé křesťanské církve? Pokud zákaz vepřového může překonat tuto cestu a stát se mravním *požehnáním* místo ceremoniálního *zákazu*, jaké další drahokamy, které dal Bůh Izraeli, mohou mít pro nás požehnání? Samozřejmě pro Adventisty se princip desátku nacházející se v Mojžíšově zákoně rovněž dokázal přenést přes tuto dělicí čáru. Povšimněte si tohoto prohlášení Ellen Whiteové o cestě desátku do křesťanského období:

Mravní zákon přikazoval zachovávání soboty. To je břemenem jen pro přestupníky, na které doléhají následky přestoupení. Desátkový systém není břemenem pro ty, kteří se jím řídí. Původce, jenž dal tento pořádek Židům, ho dosud neodvolal ani neoslabil. Nejen že nezrušil jeho závaznost, ale čím více by se bylo šířilo světlo o spasení v Kristu v křesťanském věku, tím plněji se měl tento systém uplatnit a rozvinout. 3T 392 (1872-1875)

Co je významné na čistém a nečistém masu je to, že *neexistuje důkaz o existenci těchto zásad před hříchem*. Dozvídáme se o čistém a nečistém pokrmu v dobách Noema a o desátcích se dozvídáme v dobách Abraháma, ale před hříchem se o obojím nedozvídáme nic. To vyvolává důležitou otázku. Mají zde biblická přikázání, která vznikají po příchodu hříchu nadále místo i po smrti Krista na kříži? Pokud zákony o zdraví a desátcích vznikly po hříchu, jak je to pak se zásadou, která existovala před hříchem, která však následně po příchodu hříchu byla zvýrazněna (rozšířena)?

Před hříchem Po hříchu Kříž

**Vepřové
Desátek**

Sobota

Stejným způsobem, jako James White obhajoval konzumaci vepřového v roce 1850, on také promlouval proti ustanovením týkajících se výročních svátků Hospodinových. V úplně první publikaci Jamese Whitea, která vznešeně obhajovala pravdu o Sobotě, objevujeme vzorec myšlení, který později zbrzdí pokrok Božího lidu. V roce 1888 se na to sice začal zaměřovat E. J. Waggoner, ale ten byl žel odmítnut, a i nadále je církví jakožto celkem odmítán až do dnešního dne.

Existuje jasný rozdíl mezi Mojžíšovým zákonem a zákonem Božím ve svatém Písmu. Mojžíšův zákon byl zákonem tělesných ceremonií napsaný RUKOU Mojžíše do KNIHY. Zákon Boží je deset přikázání napsaných BOŽÍM PRSTEM na DVĚ KAMENNÉ DESKY. Jedné se říká KNIHA SMLOUVY (ZÁKONA), druhá se nazývá DESKY SMLOUVY (ZÁKONA). Zákon Mojžíšův byl zákonem stínů, které byly zrušeny, když přišla nová, druhá, a lepší smlouva. James White, Present Truth, červenec 1849.

Existuje skutečně rozdíl mezi Zákonem Božím psaným do kamene a Mojžíšovým zákonem napsaným do knihy. Tím problémem pro Jamese Whitea však je to, že chápání smluv podle způsobu před rokem 1888 ho nutilo vidět Mojžíšův zákon *pouze* jako stíny. Místo toho, aby pouze obětní systém byl označen za stíny, které skončí (podle Daniele 9:27), byl to **veškerý** Mojžíšův zákon, co bylo označeno za stíny, které jsou na kříži ukončeny. Bylo to po tomto období, kdy Adventisté začali přijímat desátek a zdravotní zákony, které vychází z Mojžíšova zákona a tohle vytvořilo napětí v tématu smluv, k jehož nápravě byl vyslán Waggoner, avšak byl odmítnut a Kristus byl převelmi zklamán, neboť církev odmítla přijmout Ježíšovu víru, která se projevuje ve své poslušnosti všem Božím přikázáním.

Všimněte si opět kontrastu mezi slovy Jamese Whitea před rokem 1888 a slovy Ellen Whiteové po roce 1888, týkající se vztahu mezi Deseti přikázáními a Knihou zákona.

Chápání před rokem 1888 podle Jamese Whitea

Mojžíšův zákon byl zákonem stínů, které byly zrušeny, když přišla nová, druhá a lepší smlouva. Její "tělesné obřady", "zápaly a oběti," "pokrmý a nápoje a různá omývání" - ty všechny byly "přibity na kříž", když Boží Beránek prolil svou nejcennější krev. {Červenec 1849 JW, PTJW 3}

Chápání po roce 1888 podle Ellen Whiteové

Mojžíš dostal rozkaz, aby zapsal práva a zákony, jež Bůh nařídil, v nichž budou přesné pokyny, co se od lidu vyžaduje. Pokyny se týkaly povinnosti člověka k Bohu, člověka k člověku a Hebreje k cizinci a bylo to vlastně rozvedení zásad desatera přikázání, podaných takovým způsobem, aby jim každý porozuměl. PP 364

Všimněte si, že James se vyjadřoval k té části Mojžíšova zákona, kterou považoval za stíny. Byly to zápaly a oběti. Přesto jeho vyjádření "Mojžíšův zákon byl zákonem stínů" bylo nekvalifikované a naznačuje, že celý Mojžíšův zákon byl stínem přicházejících věcí. Tohle bylo standardní chápání protestantů, které samozřejmě pro mnohé z nich zahrnovalo i sobotu. Aby Adventisté přijali sobotu, tak to znamenalo, že museli přehodnocovat smlouvy, ale to bude trvat ještě mnoho let.

Pro Jamese Whitea bylo přirozené ve světle jeho chápání smluv učinit následující prohlášení ve druhém článku periodika *Present Truth* z roku 1849.

Tato ručně zapsaná ustanovení, která byla přibita na kříž při ukřižování Mesiáše, byla typickým ceremoniálním Mojžíšovým zákonem, který byl napsán Mojžíšovou rukou do knihy. Ukřižování bylo dělicí čarou mezi oběma dispensacemi. "Uprostřed onoho týdne ukončí obětní hod i předavnou obět." Daniel 9:27. První smlouva, která měla "ustanovení božské služby a světskou svatyni," byla stínem druhé a lepší smlouvy.

Zákon byl stínem, a Evangelium je tělem, které vrhalo stín; a jako každý stín sahají ke svým tělům, a nikam dál, je velice jasné, že oběti a obětiny, novoluní, svátky a soboty Židovského zákona zanikly, když bylo vzácné tělo a krev Božího Beránka obětováno na kříži. Tohle Pavel nazval „přibití na Jeho kříž.“ "Ať vás tedy nikdo nesoudí pro pokrm a pro nápoj nebo kvůli svátku, novoluní nebo sobotám. To všechno je stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus." James White, Present Truth, Srpen 1849.

Je zřejmé, že James White dospěl k závěru, že výroční svátky a novoluní jsou přibité na kříž, a to kvůli této jasné dělicí čáře mezi tím, co chápal jako první a druhou smlouvu. To, co James White učil, byla standardní protestantská teologie týkající se smluv, totiž že Stará smlouva je předobrazem té nové a tudíž je tou novou **nahrazena**. Waggonerovo poselství v roce 1888 oponovalo této myšlence jakési jasné dělicí čáry, která stavěla všechno z celého Mojžíšova zákona do pozice stínů a jako skutečnost určila pouze Nový Zákon.

Je důležité poznamenat, že Koloským 2:14-17 v překladu krále Jakuba (KJV) bylo interpretováno právě z tohoto pohledu smluv. Chce to několik dodaných slov, aby se tam vmáčkly a dávalo to smysl. Pokud však odstraníte tato přidaná slova a podíváte se blíže na pasáž v kontextu, objevíte něco jiného. (viz brožurka S respektem ke Koloským 2:16, 17)

Takže je v Hospodinových svátcích k dispozici nějaké mravní požehnání? Je pravdou, že výroční svátky vyzdvihují Kristovo dílo od Kříže a dál. Ale můžeme říct, že tyto svátky jsou pouze ceremoniální, jako to udělal James White v roce 1849? Anebo můžeme postoupit ve světle poselství z roku 1888 a spatřit, že v těchto svátcích je mravní požehnání pro Boží lid?

Bůh sedmý den požehnal a posvětil ho, protože v něm přestal s veškerým svým dílem, které Bůh stvořil a učinil. Gen 2:3

Vidíme, že Bůh požehnal sobotu na samotném počátku a poselství z roku 1888 nás učí, že tímto požehnáním je samotná přítomnost Boha samého.

*K jakému účelu bylo toto všechno provedeno? Proč byla sobota učiněna? [Shromáždění: "Pro člověka."] Byla učiněna pro člověka. Dobře tedy, Bůh odpočinul a vložil Svůj duchovní odpočinek na den pro člověka, není-liž pravda? [Shromáždění: "Ano."] Boží osvěžení, Jeho radost v ten den byla pro člověka. **Toto požehnání, jímž jej požehnal, bylo pro člověka. Svatost, kterou tomu přinesla Jeho přítomnost, a kterou dodala Jeho přítomnost, byla pro člověka. Jeho posvěcující přítomnost byla pro člověka. Nuže tedy, neznamená to, že člověk skrz sobotu může být účastníkem Jeho přítomnosti a skrz živou zkušenost být seznámen s Božím duchovním odpočinkem, duchovním požehnáním, svatostí, Boží přítomností, která činí svaté, ta Boží přítomnost, která jej posvěťí? Není to to, co Bůh zamýšlel, aby sobota přinesla člověku? Člověk, který dostane tohle všechno v sobotě je člověk, který je světitel soboty. A on to ví také. Ví to a je potěšen, že to ví.** A. T. Jones, GCB, Kázání 20, 2. březen, 1893*

...Sobota má v sobě posvěcení od Boha; protože nejenže On požehnal sedmý den, ale posvětil jej,— oddělil jej pro svaté použití a službě Pánu,— aby se v něm mohla zdržovat jeho přítomnost; protože to není pouze přechodná přítomnost, ale trvalá přítomnost, ono přebývání Boha na místě, které posvěcuje; protože psáno jest: "Izrael bude posvěcen mou slávou;" protože "Budu přebývat uprostřed synů Izraele a budu jejich Bohem." Ex. 29:43 (pozn. na okraji). Tudiž, se sobotou je propojena stvořitelská moc Boží, odpočinek Boží, Boží požehnání, přítomnost Boha, která činí svaté, a to přetrvávající přebývání, přítomnost Boží, která posvěcuje. A. T. Jones, RH, 6.červen, 1899

Hodnota soboty jako prostředku pro vzdělávání je nad očekávání. Cokoliv od nás náš Bůh žádá, On se znovu vrátí, obohacen, přetvořen, s Jeho vlastní slávou. Desátek, který On žádal od Izraele, byl oddán uchování mezi lidmi ve své nádherné kráse, vzoru Jeho chrámu v nebesích, znamení Jeho přítomnosti na zemi. Takže část našeho času, kterou si žádá, je znovu dána nám, nesoucí Jeho jméno a pečeť. "To je znamení," Bůh řekl, "mezi Mnou a vámi; . . . abyste věděli, že já jsem Hospodin;" protože "šest dní Hospodin dělal nebesa a zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmý den odpočíval.

Proto Hospodin požehnal sobotní den a posvětil ho." Exodus 31:13; 20:11. Sobota je znamením tvořivé moci a moci vykoupení; poukazuje na Boha jako na zdroj života a poznání; připomíná lidskou slávu člověka, a tudíž je svědkem Božtého záměru znovu nás vytvořit v Jeho vlastní obraz. Ed 250 (1903)

Sobota je jasně darem Boží přítomnosti skrze Krista zvláštním způsobem. (viz brožurka Fontána Soboty). Kdekoli je sobota jmenována, tam se projeví vzácný dar Jeho přítomnosti. Ježíš hovořil o realitě sobotní zkušenosti, když učil:

Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek. Mat 11:28

To slovo v řečtině pro ‚odpočinek‘ je *anapausis*. Řecký Starý Zákon neboli Septuaginta (LXX) používá to samé slovo v Ex 31:15.

Po šest dní se bude konat práce a sedmý den bude nejsvětější sobota [anapausis], svatá HOSPODINU: Ex 31:15

V hebrejštině je toto slovo *shabbaton*, což je ve Strongově konkordanci číslo 7677. Tato zkušenost odpočinku, která přichází z Kristova ducha, se odehrává o šabatu neboli v sobotní den, který má Strongovo číslo 7676. Takže když a kdekoliv přichází k Božímu lidu sobota, odpočinek našeho Pána Ježíše se projeví zvláštním způsobem, který nás posvěcuje a zapečetuje. Tuto stejnou zkušenost s *anapausis* odpočinkem lze najít také v Mojžíšově zákonu. Nalézá se ve výročních svátcích sedmého měsíce.

Svátek troubení

Lev 23:24 Promluv k synům Izraele: Sedmého měsíce, prvního dne toho měsíce budete mít odpočínutí [7677], památku troubení, svaté shromáždění.

Den smíření

Lev 23:32 Je to pro vás nejsvětější sobota [7676] odpočinku, [7677] budete pokořovat své duše. Večer devátého dne toho měsíce, od večera až do večera budete zachovávat svoji sobotu.

Svátek stánků

Lev 23:39 Tedy od patnáctého dne sedmého měsíce, když budete mítí všecku úrodu své země sklizenu, budete světiti svátky Hospodinovy sedm dní; dne prvního a dne osmého bude sobota [7677], to jest klid. [HEJCL]

Všechny tyto výroční svátky v sobě nesou signaturu Soboty. V těchto chvílích přichází sladký Duch Kristův s Jeho posvěcujícím vlivem. (viz brožurka Živý chléb z nebes).

Stejně jako desátky a zdravotní zákony, které se dostavily po pádu člověka, tyto svátky Hospodinovy se rovněž objevily po pádu člověka. Říkám, že se objevily, protože nemáme žádné důkazy z Bible o tom, zdali před pádem do hříchu existovaly nebo ne. Pokud desátky a zdravotní zákony dokázaly najít svou cestu přes onu dělicí čáru vztyčenou padlými církvemi, pak proč nemůže sladký Ježíšův Duch prolomit tuto matoucí dělicí čáru a dát Božímu lidu zvláštní časy osvěžení? Je-li sedmý den sobota mravním požehnáním a Svátky na sebe přebírají jméno soboty (šabatu), nepřevezmou na sebe také toto požehnání? Jelikož Kristus dědí plné požehnání Svého Otce, neznamená to tedy, že svátky dědí plné požehnání Soboty? Jako je Syn Boží odleskem Otcovy slávy, pak nejsou svátky odleskem slávy Soboty? Není tím sobota ještě plnější?

Povšimněte si mravního spojení, které Ellen Whiteová činí ohledně Hospodinových svátků.

Znovu se lidu připomíná svatá závaznost soboty. Ustanovují se výroční svátky, v nichž se všichni muži izraelští shromáždí před Hospodinem, aby mu přinesli své děkonné oběti a první plody své úrody. Byl podán smysl všech těchto opatření: nebyla pouhým svévolným vrchnostenským rozhodnutím, nýbrž byla vydána pro dobro Izraele. Patriarchové a proroci str. 311

Jak si lidé připomínali posvátnou [mravní] závazek soboty? Byly ustanoveny výroční svátky. Proč byly ustanoveny? Aby Boží lid mohl přinést [mravní] oběti chvály a pro [mravní] dobro Izraele. Aby mohly být svátky posvátnou připomínkou mravního principu soboty, není snad nutné, aby v sobě nesly stejného sladkého Kristova Ducha, aby se daly skutečně nazývat šabatem? Je možné mít svátky Hospodinovy bez toho, aby byl obzvláště přítomen Pán nad těmito svátky?

Je pravda, že v době svátků byly prováděny obětiny, ale tyto oběti byly přinášeny také během každé týdenní soboty.

Tehdy přinesl Šalomoun Hospodinu zápalné oběti na Hospodinově oltáři, který postavil před chrámovou předsíní. (13) Podle každodenního určení pro přinášení obětí, jak přikázal Mojžíš o sobotách, o novoluních a o svátcích třikrát za rok: ve svátek nekvašených chleběů, svátek týdnů a svátek stánků. 2 Par 8:12-13

Odstranění obětního systému ze Zákona neodstranilo sladkého Ježíšova Ducha ze Soboty. Věříme skutečně tomu, že smrt Ježíše opravdu snížila moc soboty v místech, kde byla zjevena? Pokud byly svátky odebrány, pak to znamená méně časů, kdy byla síla soboty poslána posvětit a zapečetit Boží lid.

Jsem přesvědčen, že stejně jako zákony o desátcích a zdraví dokázaly překonat dělicí čáru vztyčenou padlými církvemi v souvislosti se smlouvami, tak že v přítomné době výroční Hospodinovy svátky také mohou svobodně překonat tuto dělicí čáru. Až dojde ke skutečnému pochopení smluv, tak tento Duch Soboty, zesílený svátky

Hospodinovými k nám přijde, pokud mu ovšem otevřeme svá srdce ve víře.

Je pravda, že E. J. Waggoner nikdy neudělal propojení smluv a svátků, ale William Miller také nikdy nepřišel na spojení mezi odkazem Prvního anděla a soboty. Miller však položil základy, aby jej mohli nalézt ostatní. Stejně tak E. J. Waggoner položil základy pro ostatní, aby radostně objevovali.

Proč Ježíš pronesl tato slova posledního velkého dne svátku?

V poslední, velký den svátku Ježíš vstal a zvolal: “Žízni-li kdo, ať přijde ke mně a pije.” Jan 7:37

Může to být zčásti proto, že posledním velkým dnem svátku Stánků je *Shabbaton*, kdy přítomnost Krista přichází ve zvětšené míře Soboty?

Proč Ježíš čekal až do dne Letnic, aby vyilil sladkou přítomnost Svého Ducha v takovém množství? Když Ježíš vstal z mrtvých, neměl býval okamžitě vydat ze svého Ducha všechno? Proč čekat na den svátku Letnic? Je to snad proto, že tohle jsou časy určené pro předávání větších požehnání?

Vidíte, že brána Svatyně v nebesích je o Sobotě široce otevřena, aby z ní mohlo padat větší požehnání v této době a ve všech dobách, které dědí slovo Sobota (sabat)?

Ez 46:1 Toto praví Panovník Hospodin: Brána vnitřního nádvoří obrácená k východu zůstane zavřena šest pracovních dnů. Bude otevírána v den sobotní, bude otevírána i v den novoluní.

A všimněte si také, že brána Svatyně je otevřená v době novoluní. Existuje zde pro Boží lid uzdravování ze stromu života, které přichází každé novoluní?

Zj 22:2 Uprostřed náměstí toho města, z obou stran řeky je strom života, nesoucí dvanáctero ovoce; každý měsíc vydává své ovoce a listí toho stromu slouží k léčení národů.

Boží lid v těchto dobách očividně očekával požehnání od Boha, aby je osvětil a osvěžil. Boží lid často v těchto dobách chodil za proroky, aby obdrželi slovo z nebes.

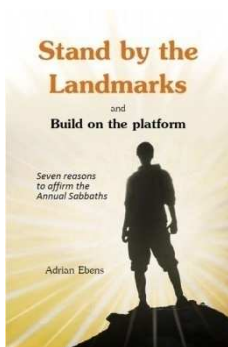
Zeptal se: Proč za ním [tím prorokem] chceš dnes jít? Není novoluní ani sobota. Odpověděla: Pokoj tobě. 2 Kr 4:23

Pozývám vás, abyste ochutnali a uviděli, že Pán je dobrý v těchto zvláštních časech. Nebojte se těch, kdo vám říkají, že tyto věci nesmíte dělat, abyste došli ke spasení. To je zákonictví (legalismus). Je mnoho lidí, kteří říkají:

Toho se nedotýkej, to neochutnávej, na to ani nesáhni; [svátky] Kol 2:21

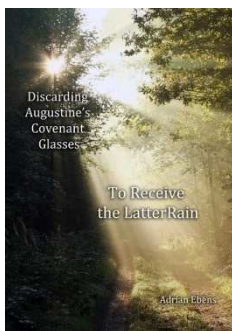
Přesto, jak říká Pavel, toto jsou učení a přikázání lidská. Nepslochejte posmívače a ty, kteří zůstávají uvězněni ve způsobu chápání smluv jako před rokem 1888. Přijďte do světla a vychutnejte si svobodu Soboty v její plnosti. Dokážete vymanévrovat přes dělicí čáru těch padlých církví a těch, kteří tvrdohlavě zamítli světlo v roce 1888? Umíte, beze strachu, slyšet volání, abyste pamatovali na Mojžíšův zákon s ustanoveními a nařízeními? Duch i Nevěsta praví, přijď, ochutnej a viz, že Pán jest dobrý. Je to dobrá země a my jsme náležitě schopni do ní jít a zmocnit se jí.

Stůjte za tradičními principy

Hnutí Adventistů bylo postaveno na základech Zjevení 14:12, jakožto těch, co dodržují Boží přikázání a Ježíšovu víru. Z těchto základů nám tato brožura odhaluje spojení k chápání Kristovy spravedlnosti, která se projevuje v poslušnosti všem Božím přikázáním.

Odložení Augustinových brýlí při pohledu na smlouvy

Zjistěte, jak Augustinem vyvinuté systémy smluv pomohly 'zkratovat' přijetí Pozdního deště skrze to nejvzácnější poselství kázané v roce 1888.

Kněz navždy

“Kněžství Kristovo započalo tehdy, jakmile člověk zhřešil. Byl učiněn knězem podle řádu Melchisedechova. ..Satan si myslel, že se Pán vzdal své moci nad člověkem, ale Hvězda Naděje prozářila temnou a chmurnou budoucnost v evangeliu kázaném v Edenu.”

Ms43b-1891 (4. červenec, 1891)

Ceremoniální dělicí čára

Adventistická historie je plná sporů a debat na téma, kdy a kde Stará smlouva se všemi svými obřady a ceremoniemi začala a končila. Jako všechny ostatní protestantské církve, z kterých pocházejí, adventisté dávno přijali převládající myšlenku, že všechny věci staré a židovské skončily smrtí Ježíše. Pro všechny ostatní protestanty to znamenalo také konec sedmého dne soboty. Avšak ne, řekli adventisté, kteří nabyli přesvědčení ze čtvrtého přikázání. Mravní zákon je trvalý; Mojžíšův zákon byl přibit na kříž. Ale co desátek, alkoholický nápoj a nečisté maso? Brzo byl přes ceremoniální dělicí čáru přesunut rostoucí seznam Mojžíšovských ustanovení. A pak nastal rok 1888. Důsledky byly nepopíratelné. Něco muselo povolit. Bojové linie byly načrtnuté, a zbytek - nuže, zbytek je historie.

v historii Adventistů